

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **M. B.**, zastoupené JUDr. Milanem Trlicou, advokátem, se sídlem Horní náměstí 3, Vsetín, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, o žalobě proti vyrozumění žalovaného ze dne 8. 6. 2012, č. j. MSMT-21596/2012-23, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2012, č. j. 10 A 129/2012 - 33, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2012, č. j. 10 A 129/2012 – 33, **se zamítá.**

Odůvodnění:

[1] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 9. 2012, č. j. 10 A 129/2012 - 33, zrušil vyrozumění žalovaného o výsledku přezkoumání didaktického testu jako části maturitní zkoušky ze dne 8. 6. 2012, č. j. MSMT-21596/2012-23, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud rozhodl o zrušení napadeného vyrozumění z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž požádal o přiznání odkladného účinku. Tento návrh stěžovatel odůvodnil tím, že výkon rozsudku povede k tlaku na změnu dosavadní praxe stěžovatele bez dostatečné opory v praxi správních soudů. Stěžovatel shledal újmu v tom, že se jeho správní praxe přizpůsobí názoru krajského soudu, který může být následně Nejvyšším správním soudem překonán. Stěžovatel rovněž nespatořoval jakoukoli újmu na straně žalobkyně, neboť změnu v hodnocení maturitní zkoušky nelze reálně očekávat. V souladu s veřejným zájmem podle stěžovatele naopak je, aby se správní praxe přizpůsobila až v okamžiku sjednocení rozhodovací praxe správních soudů.

[3] Žalobkyně se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[4] Podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší

újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS (byť k částečně odlišné právní úpravě): „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.*“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku.

[6] Nejvyšší správní soud si je plně vědom, že návrhům správních orgánů v některých případech bylo vyhověno právě s přihlédnutím k citovanému usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, zejména s ohledem na problematičnost skutečnosti, že by vedle sebe mohla existovat dvě odlišná či dokonce protikladná správní rozhodnutí o téže věci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2008, č. j. 3 Ads 9/2008 - 35, dostupné na www.nssoud.cz). V posuzované věci však dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že návrh není důvodný.

[7] Nejvyšší správní soud stejně jako v usnesení ze dne 15. 7. 2009, č. j. 6 Ads 87/2009 - 49, upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Stále totiž platí, že podle ustanovení § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu veřejným subjektivním právům. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž s. ř. s. přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkoné, spíše ale nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správním orgánem.

[8] Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Nemůže být tedy prostředkem - jak fakticky zamýšlí stěžovatel - který by měl odvrátit účinky pravomocného rozhodnutí pouze a jenom z důvodu stěžovatelem namítané a hypoteticky možné věcné nesprávnosti rozhodnutí, kterému by se však do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu musela přizpůsobit správní praxe stěžovatele, a z důvodu neustálené rozhodovací praxe správních soudů. Takto extenzivní užití institutu odkladného účinku by vyžadovalo faktické předběžné posouzení pravděpodobného úspěchu kasačních námitek. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě nehrozí stěžovateli nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. V daném případě krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel zatížil řízení vadou, neboť se měl s námitkami žalobkyně v odůvodnění vyrozumění vypořádat. Ve svém zrušovacím rozhodnutí ale krajský soud nezavázal stěžovatele právním názorem, jak konkrétně má ve věci postupu podle ustanovení § 82 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů, rozhodnout. Spor se týká pouze otázky, zda vyrozumění stěžovatele bylo či nebylo přezkoumatelné. Rozsudek Městského soudu v Praze ve své podstatě nenastolil žádnou spornou právní otázku, jejíž hypoteticky nesprávné řešení by mohlo znamenat újmu, neboť prohlásil vyrozumění stěžovatele za nepřezkoumatelné. Z této skutečnosti vyplývá pro stěžovatele jediný důsledek - rozhodnout znovu s řádným odůvodněním. Ani po případném zrušení rozsudku krajského soudu v řízení o kasační stížnosti a po případném „obživnutí“ původního vyrozumění stěžovatele tak nelze bez dalšího a priori předpokládat, že dojde ke konkurenci protichůdných vyrozumění.

[10] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. dány.

[11] Z důvodů uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu